



## Η παγκόσμια υγειονομική δικτατορία, μέσα από τήν προφητεία του Άλντους Χάξλεϋ

**Γ**ιά τούς υποψιασμένους (πού, οί δυνάμεις του Σκότους, αποκαλοῦν “συνωμοσιολόγους”), ἡ ἔλευση μιᾶς παγκόσμιας δικτατορίας, ἡ ὁποία θά ἐξαφάνιζε τά θεμελιώδη δικαιώματα του πολίτη (ἀπό τήν ἐλευθερία κινήσεως μέχρι τήν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς λατρείας), κάθε ἄλλο παρά ἀπρόβλεπτη ἦταν. Οἱ δύσπιστοι ἀναγνώστες καλοῦνται νά μελετήσουν συνδυαστικά δύο ἔργα του Άλντους Χάξλεϋ:

Ἀφ’ ἐνός τό δυστοπικό μυθιστόρημά του “Θαυμαστός Καινούργιος Κόσμος” (Brave New World, 1932), στό ὁποῖο σκιαγραφεῖται μιᾶ μέλλοντική κοινωνία δέσμια τῆς ἐπιστήμης, ρυθμιζόμενη ἀπό ἐξελιγμένες μεθόδους κοινωνικοῦ ἐλέγχου. Ἀφ’ ἑτέρου, τό ἐρμηνευτικό ἐγχειρίδιό που ἔγραψε ὁ ἴδιος περίπου μετά ἀπό τρεῖς δεκαετίες μέ τόν τίτλο “Ἐπιστροφή στόν Θαυμαστό Καινούργιο Κόσμο” (Brave New World Revisited, 1959), στό ὁποῖο ἐπιχείρησε νά ἀποτιμήσει ἕνα ἰδιότυπο μείγμα Κομμουνισμοῦ, Καπιταλισμοῦ καί κοινωνικοῦ Δαρβινισμοῦ, ὅπως τό ὀραματίσθηκε στό μυθιστόρημά του.

«Ὁ Θαυμαστός Καινούργιος Κόσμος», σημειώνει ὁ Χάξλεϋ τό 1959 (Ἐπιστροφή στόν Θαυμαστό Καινούργιο Κόσμο, μτφ.: Στ. Παϊπέτης, ἐκδ. Μέδουσα, Ἀθήνα 2014, σελ. 58-59), «παρουσιάζει μιᾶ εὐφάνταστη καί κάπως παράλογη εἰκόνα μιᾶς κοινωνίας, στήν ὁποία ἡ προσπάθεια ἀναδημιουργίας ἀνθρώπινων ὄντων στό πρότυπο τῶν τερμιτῶν ἔχει ἐξωθηθεῖ σχεδόν στά ὅρια του δυνατοῦ. Ὅτι σπρωχνόμαστε πρὸς τήν κατεύθυνση του Θαυμαστοῦ Καινούργιου Κόσμου εἶναι φανερό. Τό ἴδιο φανερό εἶναι ὅμως καί τό γεγονός ὅτι μπορούμε, ἂν θέλουμε, νά ἀρνηθοῦμε νά συνεργαστοῦμε μέ τίς τυφλές δυνάμεις που μᾶς σπρώχνουν πρὸς τά ἐκεῖ. Ὅμως γιά τήν ὥρα ἡ ἐπιθυμία νά ἀντισταθοῦμε δέν δείχνει πολύ ἰσχυρή οὔτε πολύ διαδεδομένη. Ὅπως

ό κ. William Whyte έδειξε στό άξιοσημείωτο βιβλίο “Ο άνθρωπος τής όργάνωσης”, μιά καινούργια Κοινωνική Ήθική έκτοπίζει τό παραδοσιακό ήθικό μας σύστημα, τό σύστημα στό όποιο τό άτομο είναι κυρίαρχο. Οί λέξεις-κλειδιά στήν Κοινωνική αυτή Ήθική είναι “προσαρμογή”, “κοινωνικά προσανατολισμένη συμπεριφορά”, “ένταξη”, “άπόκτηση κοινωνικῶν δεξιοτήτων”, “όμαδική εργασία”, “όμαδική ζωή”, “όμαδική νομιμοφροσύνη”, “όμαδική δυναμική”, “όμαδική σκέψη”, “όμαδική δημιουργικότητα”. Η βασική της παραδοχή είναι ότι τό κοινωνικό σύνολο έχει μεγαλύτερη άξία καί σημασία άπό τά έπιμέρους άτομα. Οί εκ γενετής βιολογικές διαφορές πρέπει νά θυσιαστούν για χάρη τής πολιτιστικής όμοιομορφίας».

Άραγε, τό θεωρητικό αυτό υπόβαθρο δέν είναι άρκετό για νά κατανοήσει ό πολίτης πώς φθάσαμε στήν άπάνθρωπη έποχή του άντισυνταγματικού ύποχρεωτικού έμβολιασμού μέ χρήση πειραματικῶν έμβολίων;

Σέ όποιον φαίνεται πολύ βαρύς ό χαρακτηρισμός του σημερινού καθεστώτος ως “ύγειονομικής δικτατορίας”, τότε πρέπει έπειγόντως νά συνεχίσει τήν ανάγνωση του άνωτέρω προορατικού έγχειριδίου του Χάξλεϋ. Στά χωρία που ακολουθοϋν βρίσκονται σημαντικά έρμηνευτικά κλειδιά:

*«Αυτό που συμβαίνει όταν τά μέσα αγιάζουν τούς σκοπούς», σημειώνει ό Χάξλεϋ, άποδείχθηκε ξεκάθαρα από τόν Χίτλερ καί τόν Στάλιν. Κάτω από τήν άπεχθή διακυβέρνησή τους οί προσωπικοί σκοποί ήταν ύποκείμενοι σε όργανωτικά μέσα άποτελούμενα από ένα μείγμα βίας καί προπαγάνδας, συστηματικής τρομοκράτησης καί άδιάκοπου έλέγχου τής σκέψης. Στίς πιό άποτελεσματικές αύριανές δικτατορίες είναι πιθανό νά ύπάρχει πολύ λιγότερη βία άπ’ ό,τι στίς δικτατορίες του Χίτλερ καί του Στάλιν. Οί ύπήκοοι του μελλοντικού δικτάτορα θά ύποβάλλονται σε άνώδυνη πειθαρχία από ένα σώμα ισχυρά εκπαιδευμένων Κοινωνικῶν Μηχανικῶν.*

*Η πρόκληση τής κοινωνικής μηχανικής στήν έποχή μας, γράφει ένας ένθουσιώδης όπαδός τής καινούργιας αυτής έπιστήμης, είναι σάν τήν πρόκληση τής τεχνολογικής έπιστήμης πριν άπό πενήντα χρόνια. Άν τό πρώτο μισό του είκοστου αιώνα ήταν ή έποχή τῶν τεχνολόγων μηχανικῶν, τό δεύτερο μισό μπορεί κάλλιστα νά είναι ή έποχή τῶν κοινωνικῶν μηχανικῶν – καί ό είκοστός πρώτος αιώνας, ύποθέτω, θά είναι ή έποχή τῶν Παγκόσμιων Έλεγκτῶν, του συστήματος τής έπιστημονικής κάστας καί του Θαυμαστου Καινούργιου Κόσμου. Στό έρώτημα quis custodiat [ipsos] custodes? –ποιός θά μᾶς φυλάξει από τούς φρουρούς μας, ποιός θά έλέγξει τούς μηχανισμούς τῶν μηχανικῶν– ή άπάντηση*

είναι ή κατηγορηματική άρνηση ότι χρειάζονται οποιοδήποτε έλεγχο».

Καί συνεχίζει ο Χάξλεϋ, κονιορτοποιώντας τους σημερινούς άπιστους Θωμάδες, πού λοιδороϋν όποιους τολμοϋν νά μιλοϋν για έπάνοδο του ναζισμού στην έποχή του κορνοϊού:



«Ο υπερπληθυσμός και ή ύπερροργάνωση είναι δύο συνθήκες, οί όποιες [...] δέν έπιτρέπουν στην κοινωνία νά αναπτύξει σοβαρές δυνατότητες αποτελεσματικής λειτουργίας των δημοκρατικών θεσμών. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι υπάρχουν όρισμένες ιστορικές, οικονομικές, δημογραφικές και τεχνολογικές συνθήκες, οί όποιες δυσκολεύουν πολύ τά έλλογα ζώα του Jefferson, πού είναι προικισμένα από τή φύση μέ αναπαλλοτρίωτα δικαιώματα και μέ έμφυτη αίσθηση δικαιοσύνης, νά

άσκοϋν τή λογική τους, νά διεκδικοϋν τά δικαιώματά τους και νά ένεργοϋν δίκαια μέσα σέ μιά δημοκρατικά οργανωμένη κοινωνία. Έμεις στή Δύση υπήρξαμε ύπερβολικά τυχεροί πού μᾶς δόθηκαν οί εϋνοϊκές προϋποθέσεις, ώστε νά καταστήσουμε τήν αυτόκυβέρνηση τό μεγάλο μας πείραμα. Δυστυχώς φαίνεται ήδη, έξ αίτίας των πρόσφατων αλλαγών τής κατάστασής μας, ότι αυτή τήν τρομερά μεγάλη τύχη λίγο-λίγο μᾶς τήν παίρνουν. Αϋτές οί τυφλές άπρόσωπες δυνάμεις δέν είναι οί μόνοι έχθροί τής έλευθερίας του άτόμου και των δημοκρατικών θεσμών. Υπάρχουν και άλλες δυνάμεις μέ διαφορετικό, λιγότερο άφηρημένο χαρακτήρα. Δυνάμεις πού μποροϋν νά χρησιμοποιηθοϋν από άτομα πού έπιζητοϋν τήν ισχύ και πού σκοπός τους είναι νά έγκαταστήσουν μερικό ή όλικό έλεγχο πάνω στους συνανθρώπους τους. Πρίν από πενήντα χρόνια, όταν ήμουν μικρό παιδί, φαινόταν τελείως αυτόνομο ότι οί παλιές κακές ήμέρες είχαν περάσει και ότι οί βασανισμοί και οί σφαγές, ή δουλεία και οί διωγμοί των αίρετικών ήταν πράγματα πού ανήκαν στό παρελθόν. Προκειμένου για άνθρωπος πού φοροϋσαν ψηλά καπέλα, ταξίδευαν μέ τραίνα και έκαναν μπάνιο κάθε πρωϊ, τέτοιες φρικαλεότητες ήταν άπλᾶ έξω από κάθε συζήτηση. Στο κάτω-κάτω ζούσαμε στον 20ο αιώνα. Λίγα χρόνια αργότερα οί ίδιοι αϋτοί άνθρωποι, πού έπαιρναν τό λουτρό τους καθημερινά και πήγαιναν στην εκκλησία φορώντας ψηλά καπέλα, διέπρατταν ωμότητες σέ κλίμακα τέτοια, πού

δέν θά μπορούσαν νά ὄνειρευτοῦν οὔτε οἱ πιό πρωτόγονοι Ἀφρικανοί ἢ Ἀσιάτες. Στό φῶς τῆς πρόσφατης ἱστορίας θά ἦταν παράλογο νά δεχθοῦμε ὅτι κάτι τέτοιο ἀποκλείεται νά ξανασυμβεῖ. Μπορεῖ καί ἀναμφίβολα νά ξανασυμβεῖ. Ὅμως στό ἄμεσο μέλλον ὑπάρχει λόγος νά πιστέψουμε ὅτι οἱ ποινικές μέθοδοι τοῦ 1984 θά δώσουν τή θέση τους περισσότερο στήν ἐνίσχυση τῆς ἐπιθυμητῆς γιά τό καθεστῶς συμπεριφορᾶς καί στή χειραγώγηση πού ἐφαρμόζεται στόν Θαυμαστό Καινούργιο Κόσμο» (ὁ.π., σελ. 63).

Παρεμφερῆς εἶναι ἡ ζοφερή σκέψη πού καταγράφει ὁ Χάξλεϋ πρὸς τό τέλος τοῦ ἐρμηνευτικοῦ ἐγχειριδίου του: «Υπὸ τὴν ἀμείλικτη ὥθηση τοῦ ἐπιταχυνόμενου ὑπερπληθυσμοῦ καί τῆς αὐξανόμενης ὑπεροργάνωσης καί μέσα ἀπὸ ὅλο καί πιό ἀποτελεσματικές μεθόδους χειραγώγησης τῆς σκέψης οἱ δημοκρατίες θά μεταβάλουν τὴ φύση τους. Οἱ παράδοξοι παλαιοὶ θεσμοὶ – ἐκλογές, κοινοβούλια, ἀνώτατα δικαστήρια καί ὅλα τὰ ὑπόλοιπα – θά παραμείνουν. Κάτω ὅμως ἀπὸ αὐτούς θά ἐπικρατεῖ στήν οὐσία ἓνα καινούργιο εἶδος μὴ βίαιου ὀλοκληρωτισμοῦ» (ὁ.π., σελ. 163).

Τό παράδοξο εἶναι ὅτι «ὅλα τὰ παραδοσιακὰ ὀνόματα, ὅλα τὰ δοξασμένα συνθήματα θά παραμείνουν ἀκριβῶς ὅπως ἦταν τὸν παλιό καλὸ καιρό. Ἡ δημοκρατία καί ἡ ἐλευθερία θά ἀποτελοῦν τό θέμα χιλιάδων ἐκπομπῶν καί ἐκδόσεων – ἀλλὰ δημοκρατία καί ἐλευθερία κατὰ μία ἔννοια αὐστηρὰ τύπου Pickwick [ἔνν.: πλαδαρή]. Στό μεταξύ ἡ κυβερνητικὴ ὀλιγαρχία καί ἡ καλὰ ἐκπαιδευμένη τῆς ἐλίτ, στρατιῶτες, ἀστυνομικοὶ, διαμορφωτές σκέψης καί νοητικοὶ χειραγωγοί, θά κατευθύνουν ἤρεμα τὴν παράσταση μὲ ὅποιο τρόπο αὐτοὶ νομίζουν καλύτερα» (ὁ.π., σελ. 164).

Ἐστιάζοντας, μάλιστα, στό πρόβλημα τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ, ὁ Χάξλεϋ διατυπώνει μιὰ θέση, ἡ ὁποία εἶναι ἱκανὴ νά προκαλέσει ἓνα δυνατό σόκ στόν ἀναγνώστη ἐκεῖνον, ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ὁποίου δέν ἔχει ἀκόμη καταληφθεῖ πλήρως ἀπὸ τὴν διαβρωτικὴ ἐπίδραση τοῦ κορωνοϊκοῦ φόβου: «Ἡ ἐτήσια αὐξηση τῶν ἀριθμῶν πρέπει νά μειωθεῖ. Ἀλλὰ πῶς; Μᾶς δίνονται δύο ἐπιλογές – λιμός, λοιμός καί πόλεμος ἀπὸ τὴν μιὰ καί ἔλεγχος τῶν γεννήσεων ἀπὸ τὴν ἄλλη» (ὁ.π., σελ. 165). Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, ὁ Χάξλεϋ μιᾶ γιὰ ἐπιλογή, ὁ λοιμός πού ἐνέσκηψε στήν δική μας ἐποχὴ δέν μπορεῖ νά εἶναι προϊὸν τῆς φύσης, ἀλλὰ ἐργαστηριακὸ δημιούργημα πού ἐξυπηρετεῖ ἀκριβῶς τὴν μείωση τοῦ πληθυσμοῦ. Ἄραγε, ἀποκλείεται τὰ πειραματικὰ ἐμβόλια νά λειτουργοῦν συμπληρωματικὰ πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση, δηλ. νά ἐξυπηρετοῦν καί αὐτὰ τὸν στόχο τῆς μείωσης τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ;

Σέ ὅτι ἀφορᾶ τὴν δευτέρη ἐπιλογή, δηλ. τὸν ἔλεγχο τῶν γεννήσε-



ων, ο Χάξλεϋ την έξειδικεύει αναφερόμενος στο αντισυλληπτικό χάπι. Ειδικότερα, θέτει επί τάπητος τό ακόλουθο έρώτημα: «Όταν καί αν τελειοποιηθει, πως μπορεί να διανεμηθει στις πολλές εκατοντάδες εκατομμυριων υποψηφιων μητερων (η, αν προκειται για χάπι για αντρες, υποψηφιους πατερες) που θα είναι υποχρεωμενες να το παίρνουν, εφ' οσον είναι ανάγκη να μειωθει ο ρυθμος γεννησεων του ειδους;» (ό.π., σελ. 165).

Τό έρώτημα αυτό έμπεριέχει μία λέξη που πρέπει πάραυτα να ενεργοποιήσει έναν έκκωφαντικό συναγερμό, ο οποιος με την σειρά του θα πυροδοτήσει έναν συγκλονιστικό συσχετισμό: Τήν εποχή του κορωνοϊού τόλμησαν κάποιες χιτλερικού τύπου κυβερνήσεις, όπως ή Έλληνική, να θεσπίσουν τον υποχρεωτικό έμβολιασμό με πειραματικά έμβόλια, μετατρέποντας τους πολίτες σε πειραματόζωα με τό ζορι. Δέν αποκλείεται, λοιπόν, να έρθει ή στιγμή που θα γίνει υποχρεωτική ή χρήση αντισυλληπτικων μεθόδων καί ή δημιουργία μιας δυστοπικής κοινωνίας παρόμοιας με εκείνη που γνωρίσαμε στην κινηματογραφική ταινία “What happened to Monday”:

Τό ολοκληρωτικό καθεστώς εκείνης της δυστοπίας, του πλέον όχι καί τόσο μακρινού έτους 2043, εφαρμόζει την πολιτική του ενός τέκνου. Η αυστηρή τήρησή της έποπτεύεται από μία αρχή καταμερισμού των τικτόμενων παιδιων κάθε οικογένειας (Child Allocation Bureau), τά οποια, όταν διαπιστώνεται ότι είναι δύο ή περισσότερα, υποβάλλονται σε διαδικασία μακροχρόνιας καταψύξεως (“κρυογονική”). Προκειμένου να είναι έφικτός ο έλεγχος των γεννήσεων, όλοι οι πολίτες είναι υποχρεωμένοι να φορούν στο χέρι τους βραχιολάκι αναγνώρισης. Η πρακτική αυτή παραπέμπει δυστυχώς στην χιτλερική έκδοχή του Κυπριακού καθεστώτος, ο Πρόεδρος του οποίου, μετά από σχετική έρώτηση δημοσιογράφου (στις 29.6.2021), δέν είχε καμία δυσκολία να δηλώσει δημοσίως ότι θα σκεφθει τό ένδεχόμενο να βάλει «βραχιολάκια στους άνεμβολιαστους για να μην κυκλοφορουν άνεξέλεγκτα καί να μη δημιουργουν προβλήματα»!

Τέλος, ο Χάξλεϋ αναλύει ένα από τά ισχυρότερα όπλα μιας δικτατορίας, την προπαγάνδα. Αναφερόμενος στην ναζιστική δικτατορία γράφει τά έξης: «Στή δίκη του μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ο Υπουργός Έξοπλισμων του Χίτλερ Albert Speer εκφώνησε ένα μακροσκελή λόγο, στον οποίο με αξιοσημείωτη οξύνοια περιέγραψε την τυραννία των Ναζί καί ανέλυσε τίς μεθόδους της: Η δικτατορία του Χίτλερ, είπε, διέφερε από όλες τίς προηγούμενες στην ιστορία σε ένα θεμελιώδες σημείο. Ήταν ή πρώτη δικτατορία που επιβλήθηκε κατά την παρούσα περίοδο της σύγχρονης τεχνολογικής ανάπτυξης. Μία δι-

κτατορία πού ἔκανε πλήρη χρήση ὄλων τῶν τεχνικῶν μέσων, γιά νά κυριαρχήσει πάνω στήν ἴδια τή χώρα της. Μέσα ἀπό τεχνικά ἐργαλεῖα, ὅπως τό ραδιόφωνο καί τό μεγάφωνο, ὀγδόντα ἑκατομμύρια λαοῦ στερήθηκαν τήν ἀνεξάρτητη σκέψη. Ἔτσι ἦταν δυνατό νά ὑποταχθοῦν στή θέληση ἑνός ἀνθρώπου» (ὁ.π., σελ. 71).

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς παλαιότερους δικτάτορες πού χρειάζονταν βοηθοὺς μέ πολλά προσόντα ἀκόμη καί στά χαμηλά διοικητικά ἐπίπεδα, ὁ Χάξλεϋ ὑπογραμμίζει ὅτι τό ὀλοκληρωτικό σύστημα κατά τήν περίοδο τῆς τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης μπορεῖ νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τέτοιους ἀνθρώπους: «Χάρη στίς σύγχρονες μεθόδους ἐπικοινωνίας εἶναι δυνατή ἡ μηχανοποίηση τῆς κατώτερης. Ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἔχει προκύψει ὁ νέος τύπος τοῦ ὑπάκουου παραλήπτη τῶν διαταγῶν» (σελ. 72).

Μεταφέροντας τήν συνέχεια τοῦ λόγου τοῦ Speer, ὁ Χάξλεϋ σημειώνει: «Πολλοί τυραννιοῦνται ἀπό τόν ἐφιάλτη ὅτι μιὰ μέρα τά ἔθνη μπορεῖ νά κυριαρχοῦνται ἀπό τά τεχνικά μέσα. Ὁ ἐφιάλτης ἐκεῖνος ἐγινε σχεδόν πραγματικότητα στό ὀλοκληρωτικό σύστημα τοῦ Χίτλερ. [...] Σχεδόν, ἀλλά ὄχι πλήρως. Οἱ Ναζί δέν εἶχαν τό χρόνο –οὔτε ἴσως τήν ἐξυπνάδα καί τήν ἀναγκαῖα γνώση– νά ὑποβάλουν σέ πλύση ἐγκεφάλου καί σέ ἐξαρτημένη μάθηση τήν κατώτερη ἡγεσία τους. Αὐτό μπορεῖ νά εἶναι μιὰ ἀπό τίς αἰτίες τῆς ἀποτυχίας τους» (ὁ.π., σελ. 72).

«Σήμερα ἡ τέχνη τοῦ νοητικοῦ ἐλέγχου τείνει νά γίνε ἐπιστήμη. Ὅσοι ἀσκοῦν τήν ἐπιστήμη αὐτή γνωρίζουν τί κάνουν καί γιατί. Στό ἔργο τους καθοδηγοῦνται ἀπό θεωρίες καί ὑποθέσεις, πού ἐδράζονται στέρα πάνω στό γερό θεμέλιο τῆς πειραματικῆς ἀπόδειξης. Χάρη στήν καινούργια αὐτή κατανόηση καί τίς νέες τεχνικές στίς ὁποῖες ὀδήγησε ἡ κατανόηση αὐτή, ὁ ἐφιάλτης πού παρά λίγο νά γίνε πραγματικότητα στό ὀλοκληρωτικό σύστημα τοῦ Χίτλερ, σύντομα μπορεῖ νά εἶναι ἀπόλυτα πραγματοποιήσιμος» (ὁ.π., σελ. 73).

Τά λόγια τοῦ Χάξλεϋ καί τοῦ Σπέερ ἐπαληθεύθηκαν: ὁ ἐφιάλτης γιά τόν ὁποῖο μιλοῦσαν εἶναι πλέον καθημερινή πραγματικότητα. Ἡ σκοτεινή ἐποχή τῆς παγκόσμιας ὑγειονομικῆς δικτατορίας ἀνέτειλε στίς 11 Μαρτίου 2020 καί, ἂν δέν ἀνακοπεῖ ἀπό κάποιον ἀστάθμητο παράγοντα, θά μεταλλάσεται συνεχῶς ἐπ' ἀόριστον. Ὅσο οἱ εἰδικοί τῆς ἱατρικῆς καί τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, κρατοῦν τά χεῖλη τους σφραγισμένα καί τά χέρια τους σταυρωμένα, συμμετέχουν διά παραλείψεως σέ ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα ἐγκλήματα κατά τῆς ἀνθρωπότητας, ἂν ὄχι σέ ἕναν οἰονεῖ Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, ὁ ὁποῖος διεξάγεται ἀπό τίς ἐθνικές κυβερνήσεις ἐναντίον τῶν ἰδίων τῶν λαῶν τους.

Καί ὅσο τά ἀπολύτως ἐλεγχόμενα ΜΜΕ ἀναρριπίζουν καθημερινά

τόν τρόπο τῶν πολιτῶν ρίχνοντας ταυτοχρόνως στάχτη στὰ μάτια τους, ἡ ὑγειονομικὴ δικτατορία θά ἐδραιώνεται ὁλοένα καί πιό στέρεα. Καί πάλι μέ τὰ λόγια τοῦ Χάξλεϋ: «**Ἡ μαζικὴ ἐπικοινωνία [..] δέν εἶναι οὔτε καλὴ οὔτε κακὴ καί, ὅπως κάθε ἄλλη ἐξουσία, μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ εἴτε καλὰ εἴτε κακά. Χρησιμοποιούμενα μέ τόν ἕνα τρόπο, ὁ τύπος, τό ραδιόφωνο καί ὁ κινηματογράφος εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῆς δημοκρατίας. Χρησιμοποιούμενα μέ τόν ἄλλο τρόπο, εἶναι τὰ ἰσχυρότερα ὄπλα στό ὄπλοστάσιο ἑνός δικτάτορα**» (ὁ.π., σελ. 68).

Πάντως, ὅποιοι ἐπαγρυπνοῦν ἔχοντας ἀποκωδικοποιήσει τὰ σχέδια τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων, δέν πρέπει νά ἀποροῦν πού ἢ πλειοψηφία τῶν πολιτῶν ἀδυνατεῖ νά ἀντιληφθεῖ τό χιτλερικό μουστάκι πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα τοῦ ὑποκριτικοῦ κοινωνικοῦ κράτους προνοίας, τό ὁποῖο νοιάζεται δήθεν γιὰ τό χτίσιμο τῆς “ἀνοσίας τῆς ἀγέλης”. Ἰδού ἡ ἐξήγηση, ὅπως ἀντλεῖται μέσα ἀπὸ τὴν “**Ἐπιστροφή στὸν Θυμαστό Καινούργιο Κόσμο**”:

Μιά κοινωνία πού τὰ πιό πολλὰ μέλη τῆς ξοδεύουν τόν περισσότερο χρόνο τους ὄχι στὴν ἄμεση πραγματικότητα, ὄχι ἐδῶ καί τώρα καί στό προβλέψιμο μέλλον, ἀλλὰ κάπου ἄλλου, στοὺς ἄσχετους κόσμους τῶν σπόρ καί τῆς σαπουνόπερας, τῶν παραμυθιῶν καί τῆς μεταφυσικῆς φαντασίωσης, δυσκολεύεται νά ἀντισταθεῖ ὅταν καταπατοῦνται τὰ δικαιώματά τῆς ἀπὸ ἐκείνους πού θέλουν νά τὴ χειραγωγοῦν καί νά τὴν ἐλέγχουν (ὁ.π., σελ. 70).

Μάλιστα, ἐπὶ τῆ βάσει δημοσκοπήσεων πού εἶχαν γίνεи στὴν Ἀμερικὴ, ὁ Χάξλεϋ ἀποκαλύπτει ὅτι «**μιὰ σημαντικὴ πλειοψηφία νέων στὴν δευτέρη δεκαετία τῆς ζωῆς τους, οἱ αὐριανοὶ ψηφοφόροι, δέν ἔχουν πίστη πρὸς τοὺς δημοκρατικούς θεσμούς καί δέν βλέπουν τίποτε τό κακὸ στὴ λογοκρισία μὴ δημοφιλῶν ιδεῶν. Δέν πιστεύουν ὅτι εἶναι δυνατὴ κυβέρνηση τοῦ λαοῦ ἀπὸ τό λαό. Θά ἦταν ἀπόλυτα εὐχαριστημένοι, ἂν μπορούσαν νά συνεχίσουν νά ζοῦν μέ τόν τρόπο πού ἡ οἰκονομικὴ ἀνθισ-ση τοὺς ἔχει συνηθίσει: Νά κυβερνῶνται ἐκ τῶν ἄνω ἀπὸ μιὰ ὀλιγαρχία ποικιλῶννων ειδικῶν**» (ὁ.π., σελ. 171).

Τό σχόλιο τοῦ Χάξλεϋ ἀναδεύει τὴν καρδιά τοῦ προβλήματος καί προσφέρει μιὰ ἐξήγηση γιὰ τὴν ἀπάθεια μέ τὴν ὁποία ἀντιμετωπίζει ἡ πλειονότητα τῶν Ἑλλήνων τὴν νεοχιτλερική ὑλοποίηση τῆς παγκόσμιας ὑγειονομικῆς δικτατορίας: «**Εἶναι λυπηρό, ἀλλὰ δέν ἀποτελεῖ ἔκπληξη τό γεγονός ὅτι τόσο πολλοὶ καλοθρεμμένοι τηλεθεατὲς τῆς πιό ἰσχυρῆς δημοκρατίας τοῦ κόσμου εἶναι τόσο τέλεια ἀδιάφοροι μπροστά στὴν ἰδέα τῆς αὐτοδιοίκησης, ὅτι μέ τόση νωθρότητα ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς σκέψης καί τό δικαίωμα στὴ διαφωνία. “Ἐλεύθερος σάν πουλί”, λέμε, καί ζηλεύουμε τὰ φτερωτά πλάσματα γιὰ τὴν ἱκανό-**

τητά τους νά πετοῦν ἀνεμπόδιστα καί στίς τρεῖς διαστάσεις. Ὅμως ἀλίμονο, ξεχνᾶμε τό ντόντο [ἐξαφανισμένο μὴ πετούμενο εἶδος πουλιοῦ τῆς νήσου Μαυρικίου τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ]. Κάθε πουλί πού ἔχει μάθει νά βολεύεται μέ μιὰ καλή ζωὴ χωρίς νά χρησιμοποιεῖ τὰ φτερά του, γρηγορα θά ἀποκηρύξει τό προνόμιο τῆς πτήσης καί θά προσκολληθεῖ γιά πάντα στό ἔδαφος» (ὁ.π., σελ. 171/172).

Ὁ ἀναγνώστης πού ὑποφέρει ἀπό τήν ἐγκαθίδρυση τῆς ὑγειονομικῆς δικτατορίας καί ἀγωνιᾷ γιά τό ἂν ὑπάρχει ἐνδεχόμενο νά λήξει ἀργά ἢ γρηγορα αὐτή ἡ ἀνώμαλη κατάσταση, ὀφείλει νά διαβάσει τίς ἀκροτελεύτιες σκέψεις τοῦ Χάξλεϋ, μέ τίς ὁποῖες ὀλοκληρώνεται τό βιβλίο τοῦ “Ἐπιστροφή στόν Θαυμαστό Καινούργιο Κόσμο” (ὁ.π., σελ. 173/174):

Σέ σχέση μέ τούς Μεγάλους Ἱεροεξεταστές τῶν παλαιῶν ἐποχῶν, «οἱ καλά πληροφορημένοι καί ἐπιστημονικά ὀργανωμένοι δικτάτορες τοῦ μέλλοντος, θά μπορούν ἀναμφίβολα νά τὰ καταφέρουν πολύ καλύτερα [...]. Στόν δικό μου μῦθο τοῦ Θαυμαστοῦ Καινούργιου Κόσμου οἱ δικτάτορες ἔχουν προσθέσει στόν κατάλογο τῆν ἐπιστήμη, καί ἔτσι μπορούν νά ἐπιβάλουν τήν κυριαρχία τους χειραγωγώντας καί ἐλέγχοντας τή λειτουργία τῶν σωμάτων τῶν ἐμβρύων, τῶν ἀντανεκλαστικῶν τῶν βρεφῶν καί τῆς σκέψης παιδιῶν καί ἐνηλίκων. [...] Οἱ παλαιότεροι δικτάτορες ἀνατρέπονταν ἐπειδὴ δέν μπορούσαν νά δώσουν στοὺς ὑπηκόους τους ἀρκετό ψωμί, ἀρκετό τσίρκο, ἀρκετά θαύματα καί μυστήρια. Οὔτε εἶχαν στή διάθεσή τους ἕνα πραγματικά ἀποτελεσματικό σύστημα ἐλέγχου τῆς σκέψης. Στό παρελθόν οἱ ἐλεύθεροι διανοητές ἦταν συχνά προϊόντα τῆς πιό εὐλαβικῆς ὀρθόδοξης μόρφωσης. Αὐτό δέν μᾶς ἐκπλήσσει. Οἱ μέθοδοι πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ ὀρθόδοξοι ἐκπαιδευτές ἦταν καί εἶναι ἐξαιρετικά ἀναποτελεσματικές. Κάτω ὅμως ἀπό ἕναν ἐπιστημονικά ὀργανωμένο δικτάτορα ἡ ἐκπαίδευση θά δουλεύει οὐσιαστικά, μέ ἀποτέλεσμα οἱ περισσότεροι ἄντρες καί γυναῖκες νά συνηθίσουν νά ἀγαποῦν τή σκλαβιά τους, καί νά μὴν ὀνειρευτοῦν ποτέ νά ἐπαναστατήσουν. Δέν φαίνεται νά ὑπάρχει κάποιος καλός λόγος γιά τόν ὁποῖο θά μπορούσε ποτέ νά ἀνατραπεῖ μιὰ ἐπιστημονικά μελετημένη δικτατορία».

Ἴδου τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χάξλεϋ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μιὰ ἐξαιρετικά ἐπίκαιρη ἐκκλήση πρὸς ὅσους πολῖτες ἔχουν σύνθημά τους τήν φράση (σελ. 172) “*κάντε μας σκλάβους, ἀλλά ταῖστε μας*”:

«*Πολλοὶ νέοι ἄνθρωποι, εἶναι ἀλήθεια, δέν φαίνεται νά ἐκτιμοῦν τήν ἐλευθερία. Ὅμως κάποιοι ἀπό μᾶς πιστεύουμε ἀκόμα ὅτι χωρίς ἐλευθερία τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα δέν μπορούν νά εἶναι ὀλοκληρωμένα ἀνθρώπινα καί ἐπομένως ὅτι ἡ ἐλευθερία ἀποτελεῖ μιὰ ὑπέρτατη ἀξία. Ἴσως οἱ δυνάμεις πού ἀπειλοῦν τώρα τήν ἐλευθερία νά εἶναι πολύ δυ-*

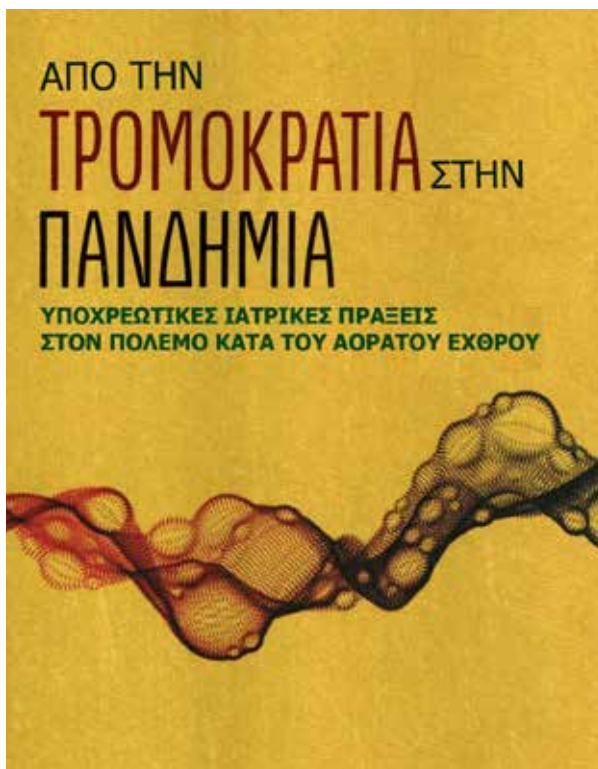


νατές, ώστε να τους αντισταθούμε για πολύ. Όμως παραμένει καθήκον μας να κάνουμε τά πάντα για να τους αντισταθούμε» (ό.π., σελ. 174).

**Συμπέρασμα:** Στο καθήκον κοινωνικής αλληλεγγύης, τό όποιο οί προδότες τής νομικής καί ιατρικής έπιστήμης έπιχειρούν στρεψόδικα να μπολιάσουν στήν συνείδηση τών πολιτών, **πρέπει να αντιτάξουμε τό καθήκον αντίστασης ενάντια στους ολιγάρχες σφετεριστές του αύτεξουσίου μας**, δηλ. του νωτιαίου μυελού κάθε ανθρώπινου πλάσματος πού, για να μπορεϊ να λέγεται άνθρωπος, θά πρέπει να συνεχίζει να ύπάρχει ως έλεύθερο-αυτοκαθοριζόμενο όν καί όχι ως έξαναγκασμένο πειραματόζωο τών φαρμακευτικών εταιρειών, τών κυβερνητικών άπατεώνων καί τών πάσης φύσεως μισανθρώπων!

### Κωνσταντίνος Βαθιώτης

τέως Αναπληρωτής Καθηγητής Νομικής Σχολής Δ.Π.Θ.



Τό νέο σπουδαίο βιβλίό του Καθηγητού κ. Κωνσταντίνου Βαθιώτη, πού κυκλοφορήθηκε προσφάτως από τίς Έκδόσεις «ΑΛΦΕΙΟΣ», σελ. 270.